

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXIV. évfolyam 2. szám. 2013. január 15.

Ára 0,80 lej

Kató Béla az új püspök

Tisztújító közgyűlés
az Erdélyi Református Egyházkerületben

Az Erdélyi Református Egyházkerület (EREK) december 14-én tartotta tisztújító közgyűlését. A Kerülethez tartozó tizenöt egyházmegye képviselői a kolozsvári Bethlen Kata Diakóniai Központban gyűltek össze megválasztani az elkövetkező hat évre az új tisztségviselőket. A Kerület élére Kató Béla egykori sepsiillyefalvi lelkipásztor került, aki a korábbi ciklusban a püspökhelyettesi tisztséget töltötte be.

A jelenleg érvényben levő egyházi törvények értelmében egy személy két, egyenként hatéves ciklusra választható meg. Tekintettel arra, hogy Pap Gézát 2000-ben és 2006-ban is püspöknek választották, új mandátumért már nem indulhatott. Az Egyházkerület élén 12 éve álló Pap Géza leköszönő püspök, a kolozsvári Kakasos templom lelkipásztora visszatér gyülekezetébe. A püspöki tisztségért két jelölt pályázott: **Kató Béla**, az Egyházkerület volt püspökhelyettese és **Székely József**, a Kolozsvár-Alsóvárosi Egyházközség lelkipásztora. A tisztújító közgyűlésen a 123 küldött közül 116-on jelentek meg, Kató Béla a szava-

Megválasztását követően Kató Béla püspök nyilatkozik a sajtónak.
Háttérben Kántor Csaba püspökhelyettes, jobbra Szegedi László missziói előadó

zatok több mint 70%-át kapta meg (82 szavazatot).

Az egyházban nem az ígéretékért választanak meg valakit, hanem a múltjáért – nyilatkozta még a választásokat megelőzően Kató Béla. Ezzel válaszolt azoknak, akik hiányolták

a kampányt mind az egyházi, mind a világi sajtótól. A másik jelölt, Székely József tíz pontos

Somogyi Botond

(Folytatása az 5. oldalon)

A tágas tér

Zsolt 18,20

Amennyiben csupán emberi szemszögből nézzük mindazt, ami körülöttünk történik, azt látjuk, hogy terveink és jövődöbéli lehetőségeink mind beszűkülnek. Ugyanannyi vagy kevesebb keresetből mindent drágábban kell megvásárolni. Az igények nagyobbak, s mi lépést akarunk tartani a korrallal. Sokszor pedig mindegy, hogy milyen áron.

A jobb kereset lehetősége, mintha az igazi többletet nyújtana sokszor, s mi úgy gondoljuk, hogy ez az igazi megoldás, és nem vesszük észre, hogy elveszítjük a barátainkat. Leszűkül a családban is az anyagiak szintjére akár a gyermek-szülő, akár a házastársi kapcsolat. Kihűlnék a kapcsolatok, és sokszor észrevétlenül odajut a szülő, hogy gyermekével párhuzamos életet él, az édesapa vagy édesanya már nem tudja, hogy felnövő gyermeke mit miért tesz, már csak egy marad: igényeinek és követeléseinek eleget tenni. A nagy elfoglaltságban kevés időt fordít az öregekre és betegekre is.

Miközben tág lehetőségeket akarunk biztosítani magunknak és gyermekeinknek, beszűkül a látóköreink, egyre önzőbbek és hi-

degebbek leszünk, mert csak magunk körül forgolódunk.

Mindezeket látva és mindezekről körülvéve kezdtük el a 2013-as esztendőt. Érezzük, hogy a világ sodrása magával akar vinni. Vajon kell hagnunk magunkat sodortatni?

Isten egy bátorító igével gazdagít. A zsol-táríró sokféle veszély gyötörte és fenyegette, mégis megszabadult, mert megmentette őt Isten. A tágas tér, melyre kivitte az Úr, tulajdonképpen a teljes isteni kegyelemnek és a teljes emberi felelősségnek az eredménye. Mondhatnánk így is: a megmentő Isten és a szabadulni vágyó ember egymásra talál, összhangba kerül a teremtő és a teremtmény.

A bűn által beszűkült emberi lehetőségek labirintusaiból bennünket is tágas térre akar vinni. Az Ő szabadító ereje ma is teljes. Vajon mennyire élünk felelősen, felállítva a helyes értékrendet, mely szerint először Isten országát keressük? Talán azért, hogy aztán az egyebek is megadassanak nekünk?

Szűk alagútban vagy homályos pincében az ember csak azt látja, ami a közvetlen közelében

Szép Eduárd

(Folytatása a 3. oldalon)

Szászfenes: az alakuló gyülekezet

Beszélgetés
Ágoston Attila lelkipásztorral

A Kolozsvár tözsomszedságában fekvő Szászfenesről korábban nem sokat lehetett hallani. Bár 1297-ben már településként említik, a történelemben nem sok szó esett róla. A 2000-es évek közepétől a kincses város rohamos fejlődésével egyidejűleg Szászfenesen is óriási mértékben kezdtek el az építkezéseket. Kolozsvárról sokan költöztek ki a csendesebb környezetbe. A népszámlálás után pedig kiderült: az ország legnagyobb faluja lett, több mint 20 ezer lakossal, köztük ezer reformátussal. Így vált szükségessé az, hogy a többségében ortodox és katolikus lakosú faluban református egyházközség is alakuljon. A nemrég létesült gyülekezet lelkipásztorával, Ágoston Attilával arról beszélgettünk, milyen tervei vannak az új közösségnek.

Somogyi Botond

(Folytatása a 4. oldalon)

Barangolások bibliai tájakon

Názáret

Ma Názáret szép és nagy város, körülbelül kilencvenezer lakosa van. 1958–1964 között itt épült fel Közel-Kelet legnagyobb keresztyén temploma. De régebb, kétezer évvel ezelőtt nem így volt. Nevének jelentése: ör, őrhely. Ez onnan származik, hogy a város egy 350 m magas dombon épült. Az Ószövetségben nem találkozunk e névvel, de még a régi zsidó iratokban sem. Vagyis e városnak nem volt nagy jelentősége abban az időben. Viszont Isten útjai kifürkészhetetlenek. Nem Rómát, a hatalom városát, sem Alexandriát, a fényűzés városát, de még Jeruzsálemet, a szent várost sem választja Jézus születése helyéül. Hanem épp a megvetett, eldugott Názáretet. Isten angyalát épp ide küldte. Az evangélium nem hatalommal, pompával, csillogással kezdődik.

Ha ma megkérdeznénk főleg városi embereket, hogy tudják-e, hogy honnan származik a családjuk,

hol él(t) a déd- vagy ük-nagyapa, akkor sokan megvonnák a vállukat. Izráelben elképzelhetetlen volt, hogy valaki ne tudta volna hosszú nemzedékekre visszatekintve az ősök származását. József Názáretben élt és dolgozott, de ő délről, Júdából származott, pontosabban Betlehemből, a Dávid városából. Ő engedelmeskedett a császár parancsának, amikor az népszámlálást rendelt el. Másokkal együtt megy ő is Júdeába. József nem kapott erre isteni felmentést, sem külön védel-

met. Meg kellett tenniük a százötven kilométeres utat, annak minden fáradságával és veszélyeivel együtt. Talán ezzel is jelezte Isten, hogy Jézus az egész Izráel, s még több, az egész világ Megváltója kell legyen.

Az evangéliumokból tudjuk, hogy a kis Jézussal menekülni kellett Heródes gyilkos haragja elől, és egy ideig Egyiptomban tartózkodott szüleivel együtt. De Heródes meghal és ekkor vissza jönnek szülőföldjükre. Az angyal utasítása szerint Názáretben kell letelepedniük, hogy a próféciák beteljesüljenek, mert Jézus „Názáretinek” kell neveztesse. De ezt a próféciák így nem említik, hanem valami másról van itt szó. Az, hogy Jézus egy ilyen eldugott, megvetett vidéken telepszik meg, már az Ő szenvedéséhez tartozik. Ő vállalta ezt is, hogy ne legyen a világnak egyetlen olyan eldugott, megvetett sarka se, ahol a Krisztust ne lehetne befogadni. Jézus aztán itt töltötte egész gyermek- és ifjúkorát is, miről nagyon keveset tudunk. Csak annyit, hogy engedelmes volt szüleinek, és már gyermekként is Atyjának a dolgaiban foglalatlanul részt vett. Lehet-e ennél szebb gyerek- és ifjúkora a mi gyermekeinknek? Mint hogy engedelmeskedjenek szüleiknek és megismerkedjenek az élet gondtalan szakaszában Isten dolgaival, ami aztán később áldott gyümölcsöket teremhet az életükben?

Azt mindnyájan nagyon jól tudjuk, hogy Jézus tizenkét tanítványt hívott el. A „tizenkettő” egy fogalom lett, ami alatt mi mindig a tanítványok körét értjük. Ezek közül az ötödik volt Nátánael, legalábbis a János evangéliuma szerint. Őt Filep vezeti Jézushoz. Isten mindig embereket használ fel arra, hogy ők a maguk rendjén másokat hitre vezessenek. Filep lelkesen beszél Nátánaelnek Jézusról, akiben ő megtalálta a Messiást, akiről Mózes is írt. Filep azt is hozzáteszi, hogy a Messiás Názáretből származik. Nátánael erre felhorkan: ez nem lehet, Názáretből nem származhatik semmi jó. Ebben neki valahol igaza van, hisz Mózes és a próféták Betlehemből szóltak, de Názáretre egy szót sem. Ezenfelül jól ismerte ezt a vidéket, ami inkább volt hírhedt, mint híres. Filepet ez a közbevetés nem törte meg, folytatja a hívást: jer és lásd meg. Jó példa ez nekünk is. Az emberek manapság is tele vannak előítéletekkel, sok negatív dologgal, amikor Istenről, Jézusról, egyházzal hallanak. Ez ne törjön le minket. Mi csak hívogassuk szeretettel az embereket. Ha a keresztyének élete, a gyülekezeti közösségek hitelesek és vonzóak lesznek, akkor bizonyára nem lesz hiabavaló a mi biztonyságtételünk.

A lelkipásztoroknak sok felejthetetlen szolgálata van. De amikor otthon, a saját falujukban,

Panoramikus látkép a mai Názáretre

városukban először prédikálnak (amikor ott van az egész család, ott vannak a cimborák, akikkel együtt játszadoztak), akkor az a szolgálat nemcsak felejthetetlen, hanem nehéz és izgalommal teljes is. Mit fognak mondani az emberek, a régi barátok hogy néznek rám, mint igehirdetőre? Ez Jézus esetében sem volt másképp. Neki is nehéz volt a saját hazájában szolgálni, és itt született meg a híres mondása, hogy nincs próféta tisztesség nélkül, csak a maga hazájában. Egy biztos: otthon a legnehezebb szolgálni, de nemcsak lelkipásztorként, hanem hívó apaként, anyaként, rokonként. Sokszor szenvedésteljes szolgálat ez, de végezni kell, még akkor is, ha „kiüzetés” lesz a vége. Isten segítsen meg minket ebben az új évben, hogy tudjunk a családban, de mindenütt máshol is bizonyoságtévő életet élni.

Olvasandó igék: Mt 2,23; Mk 1,9; Lk 1,26, 2,4.40.49.51, 4,16; Jn 1,46–47.

Lőrincz István

Bibliaolvasó kalauz

Február

1	P	Gal 3,19–29	Bír 6,1–24
2	Szo	Gal 4,1–7	Bír 6,25–40
3	V	Gal 4,8–11	Bír 7
4	H	Gal 4,12–20	Bír 8,1–23
5	K	Gal 4,21–31	Bír 8,24–35
6	Sze	Gal 5,1–6	Bír 9,1–21
7	Cs	Gal 5,7–15	Bír 9,22–57
8	P	Gal 5,16–26	Bír 10
9	Szo	Gal 6,1–10	Bír 11,1–28
10	V	Gal 6,11–18	Bír 11,29–40
11	H	Kol 1,1–8	Bír 12
12	K	Kol 1,9–23	Bír 13
13	Sze	Kol 1,24–29	Bír 14
14	Cs	Kol 2,1–7	Bír 15
15	P	Kol 2,8–15	Bír 16
16	Szo	Kol 2,16–23	Bír 17
17	V	Kol 3,1–4	Bír 18
18	H	Kol 3,5–11	Bír 19,1–21
19	K	Kol 3,12–17	Bír 19,22–30
20	Sze	Kol 3,18–4,1	Bír 20,1–28
21	Cs	Kol 4,2–6	Bír 20,29–48
22	P	Kol 4,7–18	Bír 21
23	Szo	Ruth 1	1Kor 1,1–9
24	V	Ruth 2	1Kor 1,10–17
25	H	Ruth 3	1Kor 1,18–25
26	K	Ruth 4	1Kor 1,26–31
27	Sze	Ezsd 1	1Kor 2,1–5
28	Cs	Ezsd 2	1Kor 2,6–16

Egymásra figyelve

A kibővült Maros-Mezőségi Egyházmegye lelkészcsaládjai ismerkedtek és ünnepeltek együtt adventben. A találkozó elsődleges célja az volt, hogy gyermekeinkre figyeljünk fokozottan a karácsonyi ünnepre készülve, mert ők azok, akik a sokféle gyülekezeti tennivaló mellett sokszor háttérbe szorulnak. A találkozó előtt több héten át tartott az ünnepi műsor előkészítése, és mire észrevettük, nem csak a gyerekek, hanem az őket próbára kísérő szülők is részei lettek annak a közös tevékenységnek, amelynek csak egyik része volt a Dénes Előd lelkipásztor által megzenésített betlehemes. Családi hangulatban zajlottak a beszélgetések, amelyek sok áldással jártak. A betlehemi gyermekekre várva igazán örülni tudtunk saját csöppseink előadásának, és senkit sem zavart, hogy a találkozót végig kísérte a gyerekek örömteli, néha hangzavarba forduló játéka, mozgólódása. Nagy örömünkre szolgált, hogy sokan, 46 felnőtt és 25 gyerek gyűltünk össze a Bod Péter Diakóniai Központban Marosvásárhelyen. A rendezvény sikerére utal, hogy a jelenlevők már a helyszínen tervezni kezdték egy újabb összejövetelt. Legyen Istené a dicsőség, és illesse köszönet a szervezőket az áldott alkalomért!

Szabó Tünde

Szigorúan ellenőrzött ünnepek!

Mivel nem pusztította el világunkat semmilyen természeti katasztrófa, nem szaladtunk neki semmilyen kisbolygónak, és nem borult a földre több napos sötétség sem, Isten kegyelméből nekivághatunk a 2013. esztendőnek is. Valószínűleg az utolsó két számjegy szerencsétlen asszociációi miatt idén is bővölködni fogunk majd a világvége elméletekben, de a keresztyén ember tudja jól, hogy sem a napot, sem az órát nem tudhatjuk, amikor az Embernek Fia eljön.

Ahogy a fogyasztói társadalom egyre inkább eluralkodik mindennapjainkon, azt is észrevehetjük, hogy a téli ünnepeink egyre inkább kitágulnak, legalábbis ami a mesterséges ünnepi hangulatkeltést illeti.

A kereskedelmi advent ugyanis már jóval december első vasárnapja előtt megkezdődött a tavalyi esztendőben is. A bevásárlóközpontokban már november közepén kezdetét vette az akciók időszak, amit a színes gömbök, ezüstös fenyőgallyak csillogása tett még hangsúlyosabbá. És még jóval az ünnepek lejárta után sem fejeződik be a pénztárcánk ellen indított hadjárat, hiszen még mindig nem késő meglepni szeretteinket – juttatják eszünkbe a reklámfilmek, amelyet néha megszakítottak valami reggeli műsorral, ahol szintén a legfontosabb kérdés az, hogy melyik „celeb” (négy elemi alatti produkciómentes sztár) mennyit költött az elmúlt ünnepen az ajándékokra. Az ünnepek ezen ré-

sze nem sért senkit, megszoktuk, részévé vált a fogyasztói társadalmunk szokásainak.

Azok a jelképek azonban, amelyek a téli ünnepekhez nőttek, még ha önmagukban véve semmi közül sincs a karácsony üzenetéhez, Krisztus születéséhez, már sokak számára évről évre zavaróbbá válnak. Egyre több amerikai és európai városban tiltották be tavaly is a betlehemek bemutatását, vagy a fenyőfaállítását a köztereken. Brüsszelben, a szabadság és demokrácia földi paradicsomának főterén is betiltották a karácsonyfát, helyette valami orwelli, tévéképernyőkből összetákolt kompozíciót állítottak ki, amit elektronikus téli fának kereszteltek el.

A tengeren túl, és a szabad európai kontinensen is azzal indokolták a tiltásokat, hogy az ateisták önértetét sértik a karácsonyi jelképek. Önmagában véve az is szomorú, hogy ezekhez a lényegüktől megfosztott karácsonyi szimbólumokhoz sem vagyunk képesek ragaszkodni. Az a tény, hogy mindez a demokrácia és a szabadság nevében, pedig még elkésőbb, hiszen így a keresztyén identitású emberek az érzelmeit sértik meg az ateisták, akiket sokkal inkább antiteistáknak kellene nevezni. Az ateista tagadja Isten létezését, hidegen hagyják őt a vallási szimbólumok, ceremóniák, mert szerinte mindez csak üres hókuszpókusz. Az antiteista gyűlöl mindent, ami Istennel és a vallással kapcsolatos, ami azért is figyelemre méltó, mert ilyen alapon ezt is egy vallásnak lehet tekinteni. Az antiteisták számolnak azzal, hogy mégiscsak létezik Isten. Vallásos hévvel irtanak ki minden olyan jelképet, hagyományt, ami Istenhez és az ő tiszteletéhez kapcsolódik.

Dsida Jenő

Menni kellene házról házra

Nem így kellene hűvös, árnyas szobában kényelmes íróasztal mellől szólani hozzászólások, jól tudom. Menni kellene házról házra, városról városra, mint egy izzadt, fáradt, fanatikus csavargó. Csak két égő szememet, szakadozott ruhámat, porlepett bocskoromat hívni bizonyoságul a szeretet nagy igazsága mellé. És rekedt hangon, félig sírva kiabálni minden ablak alatt: Szakadt lelkeket foltozni, foltozni, tört szíveket drótozni, drótozni!

Ilyen hévvel tiltják be a Biblia szabad terjesztését a német iskolákban, ezen az alapon fosztanak meg állásuktól olyan embereket, akik feszületet, vagy más vallásos jelképet viselnek a nyakukban. Történik mindez a 21. században, a toleráns Európában, az EU-s törvényekre hivatkozva. Mindezek alapján pedig mi más következtetést vonhatnánk le a fentiekből, mint azt, hogy az ünnepeinket is szigorúan ellenőrző Európai Unió végül is egy antiteista egyesület.

Hover Zsolt

A tágas tér

(Folytatás az 1. oldalról)

van, netalán félelmei vannak, s csak magával foglalkozik. A tágas téren messze lát, a tágas tér a szabadság érzését táplálja benne. Az új esztendő nem a „szükségek” esztendeje akar lenni számunkra, hanem a „tágas tér” esztendeje. A bűn szűk alagútjában az ember könnyen letapossa vagy félrelökki útjából az embertársát, hogy önmaga érvényesüljön és előrejusson, a krisztusi szabadság tágas terén pedig meglátja a másik szükségét is.

Ennek az igének mindannyiunk számára csodálatos üzenete van. Isten azt akarja, hogy a Krisztusban való szabadság töltse be életünket. Az a szabadság, mely arra ösztönöz, hogy ne engedjük sodortatni magunkat e világnak sokféle bűnös hullámától. Isten azt akarja, hogy messze lássunk, észrevegyük egymást, és ne legyen bizonytalan a járásunk.

A tágas tér, nem a beszűkült emberi haragnak, bosszúvágnak és önzésnek a homályos pincéje, hanem a krisztusi világosságnak az áldott helye, ahol megbocsátani lehet, ahol békességre törekszenek és egymás javát keresik az emberek.

A tágas tér azt jelenti, hogy újra időt tudsz szakítani a gyermekedre, az unokádra, de nemcsak azért, hogy megkérdezd, mennyi pénzre van szüksége, hogy milyen követelése van, hanem arra is, hogy a lelkével törődj. Mert felelős vagy a magad és szeretteid életéért. Fe-

lelős vagy, hogy mennyire készülsz nemcsak a mindennapi eseményekre, melyek nagy gyorsasággal váltják egymást, hanem azért is, hogy bejussz-e az Isten mennyei tágas terére, az Ő országába. Felelős vagy azért, hogy mutattad-e az örök élet útját szeretteidnek.

A tágas tér azt jelenti, hogy talán kevesebb anyagi javakkal, de mégis több békességgel élünk, több szeretettel, több egyetértéssel, több türelemmel, jobban megbecsülve egymást, és többre

értékelve egymás munkáját. Azt is jelenti, hogy csodálatos lehetőségeink vannak az imádságban. Nemcsak szeretteinkért és a nekünk kedves emberekért imádkozhatunk, hanem ellenségeinkért is.

A 2013-as esztendő mindannyiunk számára lehet a tágas tér esztendeje, ahol jelen van Isten az Ő gondviselésével és megtartó kegyelmével. Ahol Ő pásztorol, mi pedig engedelmességedünk. Imádkozzunk azért, hogy így legyen!

Facebook avagy ki is vagyok igazán?

Így szólt a központi gondolata annak az ifjúsági találkozónak, melyre az Alsó-Küküllő mente református fiataljai voltak hivatalosak Sövényfálvára. Ez volt az első ilyen rendezvény a Küküllői Egyházmegye Balavásártól Magyar királyfálváig húzódó szakaszán, amelyre nagy örömmel nyolc gyülekezetből 69 fiatal jött el: ki egyedül, ki lelkipásztorával, népes csapattal együtt.

A téma izgalmasnak és egyben aktuálisnak bizonyult. Kinek nincs a mai világban facebookja? – tette fel a kérdést egy fiatal. Márton Előd, IKE utazótitkár interaktív előadása facebookmániás fiataljainkat önvizsgálatra indította: ki is vagyok valójában, mit mutat meg magamból a világnak... Lájkoljuk egymás képeit, megtudjuk az indiánnevünk, játszunk mindenfélét, de látszik-e istenképűségünk?

Jó volt együtt énekelni a Kolozsvárról érkezett ifjúsági zenekarral, hogy *Együtt a sereg, Járom a Jézus lábnyomát...* Jó volt együtt lenni, énekelni, beszélgetni, sok keresztyén ifjúsági éneket tanultunk, mert ez hiánycikk (volt) e fiatalok életében.

A találkozó konkrét hozadéka nem más, mint a folytatás igénye, melyet a fiatalok mondtak ki. Találkozunk legközelebb Gógánváralján, majd újabb és újabb gyülekezetekben. Minden hónapban lesz ifjúsági zenés istentisztelet, találkozó. Ha már facebook volt a találkozó témája, akkor hát én is „féjszbukkoztam”: az egymázmegye ifjúságának facebook oldalt hoztam létre, melyre felkerülnek ifjúsági találkozókról képek, meghívók.

Istennek hála, hogy elkezdhetjük...

Fazakas Csaba-Árpád

Szászfenes: az alakuló gyülekezet

(Folytatás az 1. oldalról)

– A gyülekezet-szervező munka rendkívül érdekes és lélekelő, ugyanakkor nehéz is. Miért határozta úgy, hogy a nyugodt vidéki szolgálatot felcseréled egy „sokismeretlenes”, még több nehézséggel járó élettel?

– Kalotadámason és Jákótelkén 14 évig szolgáltam. Úgy érzem, ez a másfél évtized igen hosszú idő. A kapcsolat jó volt a hívek és közöttük, de az utóbbi időben sokszor tapasztaltam a rutinosságot. Már fél szavakból is megértettük egymást, és ez néha az épülés rovására ment. Gyakran éreztem azt, hogy új megmértetésre van szükségem. Korábban Szászfenes Magyarlónához, a Kalotaszegi Egyházmegyéhez tartozott, többször jártam vizitációk alkalmával a környéken. Ismertem a helyzetet, és arra gondoltam, hogy ez számomra nagy kihívás lenne. Bár nehéz volt a búcsúzás, mégis örültem, hogy a püspök engem nevezett ki Szászfenesre.

– Hogyan fogtál neki a munkának?

– Az első istentiszteleten, 2011. november 6-án az öttagú családomon kívül két fiatal házaspár volt jelen (jelenleg a főgondnok és a gondnok, mindkét család az első gyermeket várja), rendkívül érdekes volt a hangulata az együttlétnek. A következő héten telefonon felhívott az egyik néni, aki most presbiterünk, és arról érdeklődött, hogy hol és mikor lehet istentiszteletre jönni. Elmondtam, hogy a kultúrotthonba várunk mindenkit vasárnaponként délelőtt. Következő kérdése már arra vonatkozott, hogy mikor tudom meglátogatni. Most azonnal – válaszoltam. Mire odaértem hozzá, áthívott néhány szomszédasszonyt, úgyhogy már akkor délután érdekes beszélgetés alakult ki közöttünk. Ők később továbbmondták az ismerősöknek, így a következő istentiszteletekre már többen jöttek el. Karácsony ünnepén már az úrvacsorával is éltünk, ehhez Ferenczy Miklós lelkipásztor testvérünk által, a Pata utcai gyülekezettől kaptunk ajándékba két-két ezüst úrvacsorai kelyhet és tányért.

Ezzel egyidejűleg Bibza István esperes átadott egy listát a kolozsvári lelkipásztoroktól, nevekkal, telefonszámokkal. Azokat felhívtam,

a kiköltözött családokat meglátogattam, s minden ilyen alkalommal még kaptam néhány nevet, címet. Így indult be az élet, hamarosan több mint ötvenen látogatták az istentiszteleteket. Mára elértük azt, hogy az egyházközségnek 600 nyilvántartott tagja van. Munkámban sokat segített a főgondnok és gondnok, valamint a presbitérium minden tagja. De a gyülekezeti tagok közül is többen aktívak, készségesek és segítőkészek.

– Jelenleg egy panzió ebédlőjében, korábban kultúrotthonban tartottátok az istentiszteleteket. Ez is befolyásolhatta azt, hogy voltak olyanok, akik nem akartak istentiszteletre jönni.

– A lehetőségekhez képest jó körülmények között tartottuk eddig az istentiszteleteket: a kultúrotthonban tágas, meleg helyen, később az egyházközség birtokában levő kétszobás tömbházlakásban (itt elég szűkösön voltunk, hamar elfogyott a levegő), jelenleg pedig az egyik gyülekezeti tagunk panziójának termében, a Jozefiniben gyűlünk össze vasárnaponként, a kultúrotthon ugyanis felújítás alatt áll. A körülmények itt is kitűnőek, itt tartottuk a lelkészeiktatást és a konfirmációt is, a vendégek részéről is megelégedést tapasztaltunk. Valóban vannak, akik ezért nem jönnek, mások azonban szívesebben jönnek ide, mint más terembe.

– Van-e kilátás arra, hogy templom épüljön?

– Nagy vágyunk nyilván a templomépítés, de idézni szeretném a püspököt, aki itteni szolgálata után elmonda: nem a hely szenteli meg a gyülekezetet, hanem fordítva, a gyülekezet a helyet. Ezért ezt tudatosítani szeretnénk a hívekben: ha hittel együtt vagyunk istentiszteleten, akkor akár az üres telkünkön is összegyűlhetnénk.

A polgármesteri hivataltól kaptunk egy ezer négyzetméteres telket (a piaci ára kb. 50 ezer euró lett volna), amely már az egyház nevére van írva. A látványtervek már elkészültek, számos engedélyt is beszereztünk, elképzeléseink szerint a papírmunka február végére kész lesz, és ahogy tavaszodik, márciusban elkezdhetjük az építkezést.

A templom egy épület-együttesnek a részét fogja képezni, amelyben helyet kap majd a parókia, valamint a templommal egybe nyitható tanácsterem is. Tervünk jellegzetessége az, hogy ún. passzív házat szeretnénk építeni. Az ingatlanok speciális szigetelése lesz, napelemekkel felszerelve, valamint hőszivattyúval, amely a föld hőjét fogja használni. Németországi felmérések szerint az ilyen ház fenntartásának a költségei 10%-ra fognak csökkenni majd.

A teljes költségvetés mintegy 400 ezer euró, de a pénzalapok nem állnak a rendelkezésünkre. Egyelőre ki tudtuk fizetni a tervezőmérnököt és bizonyos előlegeket, ugyanakkor reméljük, hogy az építkezés beindulásával több segítséget kapunk. Támogatást várunk az Egyházmegyétől, az Egyházkerülettől, a Kultuszminisztériumtól, a helyi tanácstól, de pályázási lehetőségeink is lesznek, és természetesen külföldi támogatásra is számíthatunk.

– A gyülekezet jelenleg 600 lelket számlál, de feltételezem, a családlátogatások alkalmával még nőni fog...

– A polgármesteri hivatal népszámlálási adatai szerint 1050 személy vallotta magát reformátusnak. Nyáron a családlátogatás alábbhagyott: az emberek szabadságukat töltötték. A kisgyerekes családok még délután is sétáltak, este 9-kor pedig már nem alkalmas a látogatás. A látogatások alkalmával tapasztaltam, hogy sokan nehezen szakadnak el eddigi gyülekezetüktől, főleg azok, akik Kolozsvárról költöztek Szászfenesre. Egyelőre nem tudunk alternatívát nyújtani, hiszen mások a környezet, a meghittség, a körülmények. De mindent megteszünk azért, hogy ezen az állapoton változtassunk.

Érdekes megjegyezni, hogy a gyülekezet döntő többsége fiatal, kisgyerekes család. Többször hallottam a következőt: anyukámék már kifizették az egyházfenntartói járulékot „otthon”. Igyekszünk majd tudatosítani mindenkiben a keresztyén felelősséget, valamint a közös terhek hordozása nyújtotta örömet. Sokan tudjuk már, hogy jobb együtt, mint külön, szeretnénk ezt a tapasztalatunkat másokkal is megosztani.

– Mi a rendeltetése a gyülekezet birtokában levő kétszobás tömbházlakásnak?

– Tartottunk bűnbánati istentiszteleteket a helységben, vallásórát, ifit, délutáni istentiszteleteket, és persze a presbitergyűléseknek is a nagyszoba ad otthont. A templom felépüléséig a kicsi szoba a lelkesi iroda (amelynek meghatározott nyitvatartási ideje is lesz). Később akár segédlelkészi lakás is lehet, amennyiben a gyülekezet gyarapodik. Az biztos, a presbitérium nem akarja eladni.

– Kiseb gyülekezetekben – tapasztalatom szerint – templomépítés alkalmával a hívek rendkívül adakozóak. Mi jellemzi Szászfeneset?

– Nekem is voltak kellemes meglepetéseim: kimagasló perselypénzek. Egyik presbiterünk javaslata alapján vasárnap templomépítési perselyt is elhelyeztünk. Ez pedig nem osztotta meg a begyűlt összeget (ahogy gondolná az ember), hanem megsokszorozta. Innen is érezhető, hogy a hívek támogatják az építkezést. Bizakodóak vagyunk, egymást is bátorítjuk és hisszük, hogy Isten segítségével és alázatos, kitarító munkával szép jövő vár a szászfenesi gyülekezetre.

Az ideiglenes istentiszteleti helyen, az ebédlőben

Agoston Attila: ide épül majd a szászfenesiek temploma

Kató Béla az új püspök

(Folytatás az 1. oldalról)

programtervezetet fogalmazott meg. Ennek lényege röviden így foglalható össze: megújuló lelkeség, erősödő közösség és gazdagító jelenlét. Fontos lenne az egyház valós lényegéről beszélni, a misszióról. Arra vagyunk berendezkedve, hogy átmentsük a templomainkat, az ingatlanjainkat. Ez is nagyon fontos, de a hangsúlyok eltolódtak. A szolgálatunk nem a kövek mentéséből áll csupán. A lelki építéssel kell foglalkoznunk – mondta még a választások előtt Székely József.

Semmi sem fog változni, de minden megváltozik – nyilatkozta megválasztása után Kató Béla. A választott püspök szerencsésnek tartotta, hogy az egyház vezető testületei mintegy fele részben újultak meg, így a régi tisztségviselők át tudják adni tapasztalatukat az újaknak. Kató Béla elmondta: az elmúlt időszakban az egyház társadalmi szerepvállalásában, a diakóniában, az oktatásban, a munkahelyteremtésben sikerült olyan eredményeket elérnie, amelyekre felfigyeltek a közösségekben. Hozzátette, szerinte ezeket a tevékenységeket nem lehet fokozni az egyház belső megújulása nélkül. „Az egyház elsődleges feladata továbbra is az evangélium hirdetése marad, minden egyéb csak ráadás” – tette hozzá az Egyházkerület 46. püspökének megválasztott Kató Béla.

A közgyűlési tagok püspökhelyettesnek **Kántor Csaba** parajdi, missziói előadónak (generális direktor) **Szegedi László** köhalmi lelkipásztort (a Brassói Egyházmegye esperesét) választották meg, egyházkerületi főgondnoknak pedig **Dézi Zoltánt** (Székelyudvarhelyi Egyházmegye), **Markó Gábort** (Brassói Egyházmegye) és **Fekete P. P. Jánost** (Kalotaszegi Egyházmegye). A tisztújító közgyűlésen tíz egyedi tisztségre, 95 testületi tisztségre

választottak személyeket, többek között igazgatótanácsi és zsinati képviselőket is. Az új tisztségviselők beiktatására 2013. február 1-jén kerül sor a kolozsvári Farkas utcai templomban.

Kató Béla 1954-ben született a háromszéki Barátoson. A Kolozsvári Teológiai Intézetben végzett 1979-ben. Cófalván kezdte el lelkészi szolgálatát, majd 1988-ban Illyefalvára került. Itt érte az 1989-es változás, ezt követően nyugati szervezetekkel karöltve alapítványokat hozott létre: a KIDA-t (Keresztyén Ifjúsági és Diakóniai Alapítvány), a LAM-ot (Landwirtschaft–Agricultura–Mezőgazdaság). Felépített egy Nemzetközi Ifjúsági Konferencia Központot, ugyanakkor a LAM alapítványon keresztül több száz fiatalot küldött ki Nyugat-Európába képzésekre, melyek elvégzése után a fiatalok visszatértek szülőföldjükre, és alapítványi támogatással vállalkozásokat indítottak. A faluban számos kezdeményezés fűződik nevéhez, többek között a gyermekfalú létrehozása is. Kató Béla ugyanakkor a Diakónia Alapítvány országos hálózatát is megszervezte, amely az idősek, betegek, fogyatékosok gondozásával foglalkozik. Az egyházban létrehozta a Státer önszegélyező pénztárat, valamint vezeti a Nyugdíjintézetet felügyelő bizottságot is. Hatékonyan részt vesz az önálló erdélyi anyanyelvű egyetemi oktatás megszervezésében is a 2000-ben alapított Sapientia Egyetem kuratóriumának elnökeként.

Húsz éves a Szabadság-úti templom

Adventi ajándékozás: új úrasztala a hajlékban

A Szabadság úti egyház temploma új bútorajándékkal gazdagodott 2012. december 2-án az adventi úrvacsoraosztáskor. A gyülekezet a templom felavatásának 20. évfordulóját ünnepelte. Az istentiszteleten a templomépítő, s innen nyugalomba vonult **Dávid Lajos** lelkipásztor, a Maros-Mezőségi Egyházmegye hajdani esperese hirdette az igét. Ezt követte **Dénes Előd** jelenlegi lelkipásztornak a templom felépítéséről tartott beszámolója, amelyben kiemelte a volt lelkipásztor kezdeményezését, a presbiteri közösséggel való együttműködését, s a hívek adományozását, közmunkáját. A presbiterek egy része már eltávozott körünkből, de maradandó munkájuk emlékére a bejárati faragott táblára vésvé örökítette meg Bandi Dezső iparművész – hangozott el a templomban.

A templom felépítése előtt egy kis családi házból kialakított imaház szolgált a gyülekezetet, végül egy melléje épített harangtoronnyal egy épületegyüttes. Már ezt az imaházat is a magyaros díszítés jellemez-

te, hiszen Dávid Lajos lelkipásztor felkérésére, Bandi Dezső iparművész tervezte meg és faragta ki Miholcsa József faragóművésszel a szószerék és a mőzesszerék eredeti, magyar motívumokból álló népi-szakrális mintáit.

A mai templom azóta is magyaros, népi jellegéről híres. A szószerék és papi szerék az 1992-ben épült templomba került, amelyet Kali Ellák építész tervezett. A templom ki-

A két asztallábat összekötő faelem közepén rozettát találunk kétfelé nyúló indás díszítéssel. Rózsa, tulipánok, levelek mellett szőlőszemek láthatók: „Ez az Úr asztala, az úrvacsora helye.”

egészítő elemei is: a csillárok és fali lámpák kopjafás faragásai, valamint az új templomunknak adományozó holland testvérgyüle-

kezet által a felszentelésre hozott ajándéka, a négyágú kopjafa-faragású gyertyatartó is népies stílushoz igazodtak. A templomban jóideig anyagi nehézségek miatt székek voltak. Az új lelkészházaspár, **Dénes Előd** és **Katinka**, a templom számára a meglévő stílushoz illő padokat készíttetett, amely sokat javított a belső összképen. Nemrég **Trombitásné Józsa Edit** presbiternő felajánlotta, hogy a gyülekezet templomát megajándékozza egy új, népies úrasztalával. Az asztalt **Szilveszter Imre** csittszentiványi mester készítette. Faragására **Székely Lajos** helybeli tanárt kérte meg, aki Bandi Dezső iparművésszel faragászati műhelyben oktatott, s a művész halála óta egymaga végzi a faragásműhelyben a fiatalok faragászati oktatását-képzését, valamint a nyári faragász táborok megszervezését, s neki is volt már több kiállítása. A már elkészített asztalt a lelkészekkel megbeszélte népi mintákkal **Rus Sergiu-Dezsővel** együtt faragta ki, aki már gyerekkorától az elhunyt mester tanítványa volt, olyanra, hogy az beilleszkedjék a templom népies környezetébe.

Dicséret illesse az adományozó presbiteraszsonyot és az alkotó mestereket, művészeket, akik ezt az ajándékot a templomban elhelyezték, Isten hajlékát a gyülekezet számára otthonosabbá tették.

Asztalos Enikő

Izraelben jártunk tanulmányúton

Hagyománnyá nőtte ki magát, hogy a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet végzős évfolyama jelentősebb tanulmányútra kerekedik fel. Így kerülhetett sor arra is, hogy november 6–14. között az Intézet VI. éves teológiai hallgatói eljuthattak Izraelbe. Ha most egy beszámoló erejéig ezt az utat szeretnénk összegezni, egy egész tarisznyára való történet jut eszünkbe. Hamarabb eljut az ember Dántól Beérsebaig, mint élményeink kezdetétől a végéig. „Nyitott szemekkel és nyitott fülekkel járjatok!” – hangzott itthonról a jó tanács.

Első utunk, akárcsak a napkeleti bölcsek esetében, Jeruzsálemen keresztül Betlehembe vezetett. Nem egy csillag, hanem egy rideg, ósdi vaskapu, katonák vállára ránehezdedő gépfegyver, sötét, kísérteties utcák jelezték, hogy megérkeztünk Betlehembe. A város Paradicsomnak nevezett szállójában töltöttünk négy éjszakát. Mindez azért érdekes, mert a tiberiaszi (város Észak-Izraelben) második szállónk neve, ahol ottlétünk második felében három éjszakát eltöltöttünk, kedves meglepetésünkre Éden volt. Isten kegyelmét éreztük abban, ahogyan mind a Paradicsomban, mind az Édenben a mostoha, háborús körülmények izzásától megóvott bennünket.

Utunkat meghatározta a „minél rövidebb idő alatt, minél többet megtekinteni”-elv. Idegenvezetőnk egy magyarói (Maros megye) származású zsidó hölgy volt, Szárah, aki szüleivel együtt még kisgyermekként vándorolt ki Izraelbe. Mivel régóta nem gyakorolta magyar nyelvtudását, derűtséget okozó elszólásai egészen kedélyessé és vidámmá tették a helytörténeti bemutatókat. Szárah, akit később Sári ángyónak szólítottunk, idegenvezetői stílusát egyedivé és kiemelkedővé tette az is, hogy személyes élettörténetét kapcsolatba hozta a világgal, amellyel éppen ismerkedőben voltunk.

Első nap a Betlehemben található Születés Templomát látogattuk meg. Az 1500 éves templomban nyüzsgő tömeg, az araszoló várakozás, a tömjén illata teljesen váratlanul ért. Hova lett ennek a helynek a szégyensége, egyszerűsége? Egyre inkább szembeszélünk kellett azzal, hogy Izrael nem egy szokványos „múzeum”, hanem olyan hely, ahol ma is zajlik az élet.

Utunk során a Júdeai-pusztá nevezetességeit is megtekintettük: Qumrán, Masszada és a Holt-tenger. A Júdeai-pusztá erdélyiek számára teljesen lehangoló, elszomorító látvány volt, szakadékos hegyvidék, meredek hegyoldallal, amelyeket mély völgyek tagoltak.

Jeruzsálem felfedezésére két napot szántunk. A kupolák ékességében büszkélkedő városról, Sári ángyó szófordulatait idézve, „déli és keleti aspektusból csináltunk pánoramikot”. Első látásra feltűnő volt számunkra az, hogy az egész városban egyforma színű házak állnak.

Kiderült, hogy 1917-ben az angolok rendelték el, hogy csak jeruzsálemi kőből szabad házat építeni, ill. burkolni.

Mielőtt Jeruzsálem legizgalmasabb és üdv-történeti szempontból legfontosabb helyszí-

neihez értünk volna, meglátogattuk az Izrael Múzeum udvarán álló Jeruzsálem-makettet, amely az egykori város rekonstrukciója. Ugyancsak itt láthattuk az Aleppói kódexet (egyike a legjelentősebb kézzel írott régi héber Ószövetség-kiadásoknak), valamint a híres qumráni tekercsek némelyikét.

Ezékiás „műveltsége”, a silóami vízvezeték, a siratófal, az Archeológiai Park, ahol a Heródes palota és a templom romjai fekszenek, a Bethesda-tó, az Olajfák hegye, a Sion-hegy látogatásunk repertoárjának a gyöngyszemei voltak. A jeruzsálemi vizitációt a Koponya-hegyen zártuk. A sírkert egyszerűségében, csendességében többször is felcsendült az ottani igazgató, lelkipásztor szava: lehet, hogy itt feszítették keresztre, lehet, hogy ide temették el és itt tá-

egész Jeruzsálemet „esőmentesen” látogattuk. Sőt! A galileai vidékeken való barangolásunkban is az Úristen csodálatosan rendelte az esőzést. Ugyanis akárhányszor buszon voltunk, az eső nagy erővel zuhogott, de amikor éppen leszállni kíváncsoztunk, elállt.

Galilea természeti adottsága lenyűgözött bennünket. A kilométeres ültetvények (Szárah szerint „földművészet”, mert ezek a növények nem nőnek „önkéntesen”), az útszéleken vidám színekben pompázó virágok (bougainvillea) megvidámították szí-

veinket. Helyel-közzel sikerült eljutnunk Galilea izgalmas helyeire. A tengerparti Cézarea, a Boldogmondások hegye, Kapernaum, Kána, Názáret, a szakállas Hermon-hegy után jötték a „tel”-ek, vagyis a romvárosok (Tel-Megiddó, Tel Dán, Tel Hácór), amelyekről hamar tele is lettünk.

Repdeső szemeinknek a Tiberias-tenger (vagyis a Genezáret-tó, ahogy a Bibliából jobban ismerjük) nyújtott elégtételt. Josephus Flavius ókori zsidó történetíró szerint a „természet ambiciózusa”. Azóta is folyton ambicionál, olyannyira, hogy egy egész országnak ad vizet. A hajózás során kevésbé sikerült megragadni a Genezáret-tóhoz kapcsolódó bibliai történetek hangulatát. A hajóskapitányunk magyar ember volt, és a magyar zászló felvonásával, a himnusz eléneklésével üdvözöltük a végtelennek látszó tengert.

A bibliai helyszínek látogatását megpecsételte a hozzá fűződő bibliai történetek felolvasása. Ez a fajta „rítus” segített az elcsendesedésben, még akkor is, ha körülöttünk zsongott a tér a turisták „bábeli zürzavarától”. A tanulmányi útra való tudatos felkészülés része volt az is, hogy a csoportunk minden tagja két-két helyszínből bemutatóval egészítette ki idegenvezetőnk beszámolóját.

Egy ilyen tanulmányút megszervezése anyagi szempontból sem volt egyszerű. A résztvevők személyes hozzájárulásán túl komoly segítséget jelentett az erdélyi gyülekezeteinktől kapott támogatás, a Teológiai Intézetet fenntartó egyházak/egyházkerületek készséges hozzájárulása, illetve a német Rajna menti Egyház, a Diakonisches Werk és a holland Fundament-Iránytű alapítvány által rendelkezésünkre bocsátott anyagi forrás. Minden támogatóknak szeretnénk ezúton is köszönetet mondani! A tanulmányútról készült internetes napló (blog) további részletekkel szolgál minden érdeklődő olvasó számára: <http://2012izrael.blogspot.com>.

Éles Ferenc és Éva

A Boldogmondások hegyén

Maszada lábainál

madt fel, de az is lehet, hogy nem. Mindez nem is fontos. Ami igazán fontos az, hogy értünk mindez megtörtént.

Ehhez kapcsolódik egy vidám anekdota, amelyet idegenvezetőnk félig magyarul, félig angolul adott elő. Nagypéntek éjszakáján Arimátiai József fáradtan érkezik haza. A felesége szokás szerint megkérdezi, milyen napja volt. József elmeséli, hogy ma egy Jézus nevű férfit feszítettek meg, és elment éjfélkor a tanácshoz, hogy a holttestet kikérve azt a saját családi sírkamrájába tegye. A felesége rettenetesen felháborodik: „József, hát elment az eszed?! Hiszen tudod, milyen drágák a sírhelyek itt Jeruzsálemben!” Erre József nyugodtan válaszol: „Nyugi drágám, úgyis csak a hétvégére kell neki”.

Szárah aggódo kérdését, hogy vajon esőben meg fogjuk-e tudni „csinálni” az Olajfák hegyét, már nyugodtan megválaszolhatjuk: igen,

ÖRÖMÖNDŐ

G Y E R M E K R O V A T

Összeállította:
Könczei Katinka

Kedves gyermekek!

Ha titeket megkérdeznének, mit mondanátok, mi a SZERETET? Nehéz megfogalmazni, úgy-e? Tudjuk, érezzük, de szavakba foglalva mégis nehéz kifejezni...

Tudjátok, olyan sok dolog van a világon... sokszor annyira elfoglaltak vagyunk... s néha megfélekedünk arról: milyen fontos is a szeretet a mi életünkben. Szeretni annyit jelent, hogy: élni! Meglátni a szépet és a jót, önmagunkban és mindenben...

El kell engedni a múltat, a fájdalmas emlékeket, minden rosszat a szívünkől, hogy a szeretet

áramlani tudjon és be tudja tölteni, be tudja gyógyítani a múlt sebeit...

Új év... új kezdet... új lehetőségek... Új lehetőség, hogy ebben az évben is rábizzuk magunkat a mi Istenünkre!

Hiszen „Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala.” (1Jn 4,9)

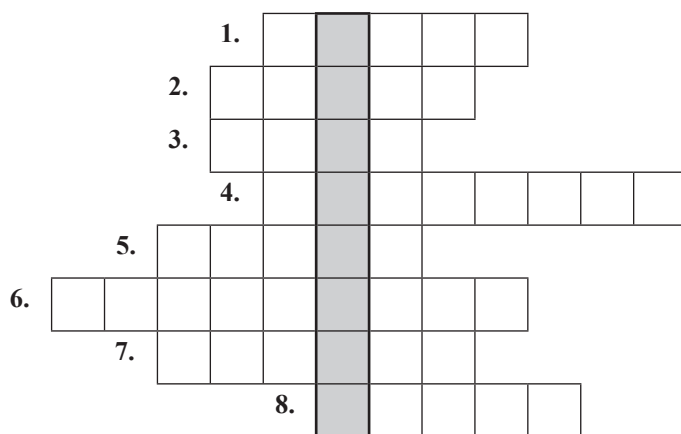
„Istent soha senki sem látta: ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az Ő szeretete lett teljessé bennünk.” (1Jn 4,12)

**Szeretettel köszöntelek benneteket.
Kívánok Nektek Boldog Új Évet!**

Keresztrejtvény 1.

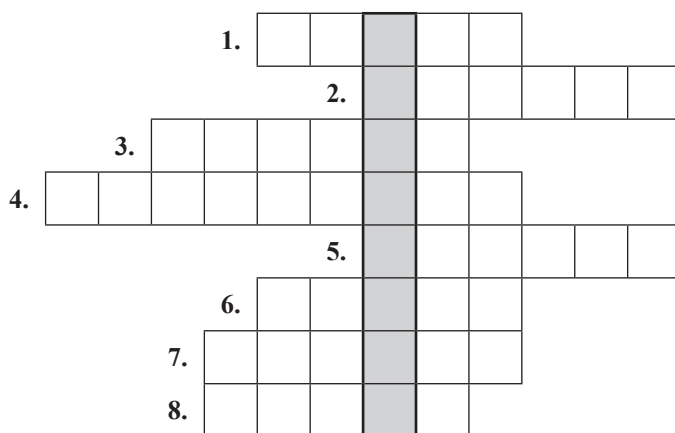
1. A mi Mindenható Atyánk!
2. Aki megváltotta a világ bűneit.
3. Az első emberpár ebben a kertben élt.
4. „Jézus ... tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. (Zsid 13,8)
5. „Áldjon meg ... az Úr, és őrizzen meg téged!” (4Móz 6,24)
6. A Biblia első szava.
7. Az Ószövetség egyik könyve, amely Jónás könyve után következik.
8. A hitetlen tanítvány.

Megfejtés: SZERETET

Keresztrejtvény 2.

1. Az egyik evangélista.
2. Izsák felesége.
3. „Kérjete, és ... nektek, kecskék, és találtok, zörgesetek, és megnyitatom nektek.” (Mt 7,7)
4. Az Újszövetség utolsó könyve.
5. A vámszedő.
6. Háromszor tagadta meg Jézust.
7. Saul és Dávidot is ő kente királlyá.
8. Az Ószövetség egyik könyve, Jóel próféta könyve után következik.

Megfejtés: KRISZTUS

Aranymondás

„**Bízzál** az Úrban és jót cselekedjél; e földön lakozzál és hűséggel élj.
Gyönyörködjél az Úrban,

és megadja neked szíved kéréseit.
Hagyjad az Úrra a te utadat,
és bízzál benne, majd Ő teljesíti.”
(Zsolt 37,3–5)

Mese a SZERETETRŐL

Volt egyszer nagyon régen egy Sziget, ahol emberi érzések éltek: a Vidámság, az Érzések, a Bánat, a Tudás és még sok más, így a Szeretet is.

Egy napon az Érzések tudomására jutott, hogy a Sziget süllyed. Ezért valamennyien előkészítették hajóikat és elhagyták a Szigetet.

Egyedül a Szeretet akart az utolsó pillanatig maradni. Mielőtt a Sziget elsüllyedt, a Szeretet segítségért imádkozott.

A Gazdagság egy luxushajón úszott el a Szeretet mellett. A Szeretet megkérdezte:

- Gazdagság, el tudnál vinni magaddal?
- Nem, nem tudlak! A hajómon sok aranyat, ezüstöt viszek, itt nincs már hely számodra!

Így hát megkérdezte a Büszkeséget, aki egy csodaszép hajóval közeledett:

- Büszkeség, kérlek! El tudnál engem is vinni?
- Nem, Szeretet, nem tudlak elvinni! Itt minden tökéletes, és Te esetleg árthatnál a hajómnak!

– válaszolt a Büszkeség.

Így hát megkérdezte a Bánatot is, aki éppen előtte hajózott el:

- Bánat, kérlek, vigyél el magaddal!
- Ó, Szeretet! – mondta a Bánat. – Én olyan szomorú vagyok, hogy egyedül kell maradnom a hajómon!

A Vidámság is elhajózott a Szeretet mellett, de olyan elégedett és boldog volt, hogy meg se hallotta a Szeretet kérését.

- Hirtelen megszólalt egy hang:
- Gyere, Szeretet, én elviszlek téged! (Aki megszólalt, egy öregember volt.)

Szeretet olyan hálás volt és olyan boldog, hogy elfelejtette megkérdezni az öreg nevét. Amikor földet érték, az öreg elment.

A Szeretet úgy érezte, sokkal tartozik neki, ezért megkérdezte a Tudást:

- Tudás, meg tudod mondani, ki segített nekem?
- Az IDŐ volt! – mondta a Tudás.
- Az IDŐ?! – kérdezte a Szeretet. – Miért segített rajtam az IDŐ?

- A Tudás válaszolt:
- Mert csak az IDŐ érti meg, hogy milyen fontos az életben a SZERETET!

Kiállítás az egyházkerületi főgondnokról

Alig kétszáz lépésre a Vártemplomtól érdekes kiállítás látható a marosvásárhelyi vár múzeumi épületében. Az egykori katonai besorozói ridé szobái helyén, a földszinten egyik különutas erdélyi személyiségről összeállított kiállítás fogadja az érkezőt. Gróf Bánffy Miklóst azért is nevezhetjük erdélyi különutasnak, mert főnemesi származásúként színésznőt vett feleségül, egyik leggazdagabb erdélyi arisztokrata család fiúörökösévé szegényen halt meg. Az irodalomtörténet mindmáig vitatja igazi értékét, de az *Erdélyi történet* leghitelesebb korrajza a száz évvel ezelőtti erdélyi összeművelésnek, és az erdélyi nemesi élet szépségét meg-

romlottságát olyan hitelesen senki sem tudta volna megmutatni, mint aki benne élt. Ő volt az utolsó magyar király koronázási ünnepségének főszervezője, az Erdélyi Helikon egyik meghatározó egyénisége, rövid ideig Magyarország külügyminisztere, Bartók Béla nagy műveinek – *A fából faragott királyfi* és *A kékszakállú herceg vára* – színpadra állítója. E szerzteágzó, sokféle tevékenysége mellett az Erdélyi Református Egyházkerület egyik főgondnoka volt. Ezért is szólunk erről a kiállításról, mert egykori fényképekkel, valamint levéltári dokumentumokkal igazolják mindezt.

Gróf Bánffy Miklóst 1928. november 24-én választotta meg az Egyházkerületi Közgyűlés főgondnoknak. A Magyarországról repatriált és magát a nagy politikától távol tartó főúr nagyon komolyan vette főgondnoki tisztségét, elfoglalt-

sága ellenére is rendszeresen részt vett az igazgatótanács üléseken. Főleg művelődési és tanügyi kérdésekben hallatta szavát. Az ő javaslata alapján alakult meg 1930-ban a Műemlék Bizottság, 1932-ben megakadályozta a bacai Árpád-kori templom lebontását. Az erdélyi református hitvallásos élet erősítése érdekében javasolta, hogy a konfirmáció alsó korhatára a 16. év legyen.

Az 1936-os rendkívüli Egyházkerületi Közgyűlésen ő búcsúztatta a leköszönő és elmenő erdélyi református püspököt, Makkai Sándort. Az akkori Erdély és erdélyi irodalom két meghatározó személyiségének elválását így fogalmazta meg: „Reám hárul az a megtisztelő, de fájdalmas feladat, hogy (...) mindnyájunk nevében, akik vezérként követtük, istenhozzádot mondjunk az immár eltávozott püspökünknek”.

Vallásukat gyakorló reformátusokként hálások vagyunk a Maros Megyei Múzeumnak ezért a kiállításért.

Ötvös József

Imahét 2013

Istennel együtt járni

Mikeás 6,6–8

1. nap. Vasárnap. Menjünk együtt – párbeszédet folytatva egymással.

1Móz 11,1–9 Bábel története és a mi megosztottságunk alapja.
Zsolt 34,11–18 Jöjjetek és hallgassatok reám. Isten párbeszédre hív.
ApCsel 2,1–12 A Szentlélek kitöltése az egymás megértésének ajándéka.
Lk 24,13–25 Beszélgetés az úton a feltámadott Jézussal.

2. nap. Hétfő. Együtt járva a Krisztus szétszakított testének tagjaival.

Ez 37,1–14 Életre kelnek-e még ezek a csontok?
Zsolt 22,1–8 Isten szolgálja – akit gúnyoltak és csúfoltak – Istenhez kiált.

Zsid 13,12–16 Menjünk Jézushoz – a táboron kívülre.
Lk 22,14–23 Jézus megtörte a kenyeret – önmagát adta ajándéknak.

3. nap. Kedd. Menjünk a békeesség felé.

2Móz 1,15–22 A héber bábák Isten iránti engedelmissége a fáraó parancsával szemben.
Zsolt 17,1–6 Az imádság: bizalommal szemlélni Isten munkáját.
2Kor 3,17–18 Isten gyermekeinek dicsőséges szabadsága Krisztusban.
Jn 4,4–26 A Jézussal való beszélgetés a samáriai asszonyt a felszabadult élet felé vezeti.

4. nap. Szerda. Járjunk úgy, mint akik a föld gyermekei vagyunk.

3Móz 25,8–17 A föld közös javunk, nem privát hasznunkra adatott.
Zsolt 65,5b–13 Isten kitölti termést ajándékozó kegyelmét a földre.

Róm 8,18–25 A teremtés egészének sóhaja a megváltás után.
Jn 9,1–11 Jézus gyógyítása: sár, testek és víz.

5. nap. Csütörtök. Élünk és járunk Jézus barátaiként.

Énekek 1,5–8 Szeretet és szerelem.
Zsolt 139,1–6 Ti kerestek engem és megismertetek engem.
3Jn 2–8 Vendégszeretet Krisztusban a barátaink felé.
Jn 15,12–17 Titeket barátainknak mondalak.

6. nap. Péntek. Nehézségek és akadályok fölött járva.

Ruth 4,13–18 Ruth és Boáz leszármazottjai.
Zsolt 113 Isten a szükségben levők segítségére.
Ef 2,13–16 Krisztus lebontotta a közöttünk levő válaszfalat.
Mt 15,21–28 Jézus és a kanaáni asszony.

7. nap. Szombat. Együttérzéssel élni és járni.

4Móz 27,1–11 A lányok örökösödési joga.
Zsolt 15 Uram, ki lehet sátradnak vendége?
ApCsel 2,43–47 A tanítványoknak mindene közös volt.
Lk 10,25–37 Az irgalmas samaritánus.

8. nap. Vasárnap. Járjunk együtt Isten dicsőítésében!

Hab 3,17–19 A nehéz időkben is dicsérjük Istent.
Zsolt 100 Az egész föld imádja Istent!
Fil 4,4–9 Örüljete az Úrban mindenkor!
Lk 1,46–55 Mária dicsőítő éneke.

A teljes anyag elérhető az alábbi két címen: www.wcc-coe.org/programmes/spirituality_and_worship/ Week of Prayer for Christian Unity 2013.
December közepétől magyarul: [Google /Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa](http://www.google.com/search?q=Magyarországi+Egyházak+Ökumenikus+Tanácsa).

Húszéves az újraindult Református Család

Kibővített ünnepi ülésen emlékeztek meg az 1992-ben újraindított Református Család fennállásának húszéves évfordulójáról. A kolozsvári Püspöki Hivatal tanácstermében sorra került ünnepségen Pap Géza leköszönő püspök tartott rövid áhítatot, amelyben a család rendkívül fontos szerepét hangsúlyozta. A megjelenteket köszöntötte Lengyelne Püsök Sarolta lelkipásztornő, a lap jelenlegi főszerkesztője, aki elmondta: az 1929-ben alapított lap a kommunizmus évtizedei alatt nem jelenhetett meg, a 89-es változások utáni újraindulását pedig Csiha Kálmánné Nagy Emesének köszönheti. A volt püspökasszony 1992-ben több volt egyetemi kollégájával, ismerősével újraindította a lapot, amely egyúttal az újraéledő református nőszövetség lapja lett.

Az eseményen jelen voltak Csetriné Lingvaj Klára és Nagy Irén szerkesztők, Bálint Lajos műszaki szerkesztő, akik a lap újraindulásának kezdetére emlékeztek vissza. Egyben Adorjáni Zoltán volt főszerkesztő édesanyjára, Adorjáni Nagy Arankára, aki ugyancsak hosszú évekig volt a Református Család szerkesztőségének tagja. A meghívott vendégek sorában foglalt helyet Piperné Zilahy Piroška Ludasról és Csákyne Péter Gyöngyvér Marosvásárhelyről, mindketten lelkes olvasói és szerzői is a Református Családnak.

Az ünnepelteket köszöntötte Borsos Melinda, az Erdélyi Egyházkerület, valamint Bogya Kis Mária, a Királyhágómelléki Egyházkerület nőszövetségi elnöke is. A lapot ugyanis mindkét kerületben terjesztik, s egyike azon kiadványoknak, amelyeknek példányszáma – a többi világi és egyházi laphoz képest – nem csökkent számottevően.

SB

ISSN–1223–8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
A szerkesztőség címe: 400079 Kolozsvár
Király utca (str. I. C. Brătianu) 51. sz.
Telefon: 0264/599 800
Fax: 0264/595 104
Drótposta: uzenet@reformatus.ro
Honlap: <http://uzenet.reformatus.ro>
Főszerkesztő: Somogyi Botond
Kéziratot nem örzünk meg és nem küldünk vissza.
A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában.
Felelős vezető: Dávid Zoltán
Olvasószerkesztő: Sztranyiczki Mihály
Műszaki szerkesztő: Bálint Lajos
Tördelés: Czirmay Ágnes

